

ДЕЙВИД БАР КЪРТЛИ НАГРАДАТА

Превод от английски: Христо Поцаков, —

chitanka.info

Джулиан Серрато бе най-великия престъпен ум на дваисет и първи век и беше напълно естествено, че службите искаха да го заловят на всяка цена. От дирекцията желяеха това да бъде осъществено от мен, а аз вече имах изготвен план.

Девојката в адресното бюро на болницата беше стеснителна и с добър външен вид. Тя смутено сведе поглед върху регистрационната бланка. Какви дълги мигли имаше това момиче...!

Подадох ѝ жетона си.

— Агент Чайлд — представих ѝ се и кимвайки към колегата си добавих: — Този е агент Бонер.

Човекът, с който работехме заедно бе здрав мъжага, доста грубоват и с неловки движения. Той рязко подхвърли:

— Трябва да огледаме Ребека Кортингтън.

— Сега ще повикам доктора — обеща девојката.

Обвита в бели завивки, Ребека Кортингтън лежеше неподвижно на кревата. Светлите ѝ коси бяха щателно сресани. Към ръката ѝ с помощта на лейкопласт бе прикрепена игла, от която излизаше тръбичка, свързана с капкомер. Тази девојка беше поразително красива в здравия си сън.

Докторът провери показанията на приборите.

— Колко голяма е повредата на мозъка ѝ — започна Бонер.

— Не идва на себе си — вече три години е в такова състояние.

— Четири — поправи го Бонер.

Докторът реши да не спори.

— Доколко е съхранена паметта ѝ? — намесих се аз.

— Трудно е да се каже. Смятам, че помни всичко, увреждането е локално. Както бе казано, тя не идва на себе си, но...

— Би ни се искало да поговорим на четири очи — рекох аз.

Докторът затвори след себе си вратата на помещението.

— Какво мислиш? — въздъхна Бонер.

— Трябваше да го направим по-рано.

Всъщност мислех за графика: за да ѝ се създаде ново тяло бяха необходими три месеца, плюс още два пъти по толкова време, за да се закрепим в ума ѝ това, което е останало от стария ѝ мозък, необходимостта от развиване на ново съзнание го изискваше. И освен това разходите, свързани с такъв процес, но те не бяха сравними с размера на общите разходи, изразходвани в хода на това дело.

Бонер напрегнато я огледа.

— Ти изобщо срещал ли си се с някой от тях? След възвръщането им към живот?

— Веднъж. Със сенатора Сноу.

— Как се чувстваше?

— Като в сън за самия себе си — поясних аз. — Като в полузабравени спомени, от които бяха изчезнали някои подробности, а други се бяха смесили.

Бонер се размърда неловко и по лицето му се изписа безпокойство. Идеята явно не му се нравеше — Ребека Кортингтън в който и да е свой хипостазис, жива и здрава, и на крака. Какво пък, беше разбираемо. Нали той я бе настанил тук, след всичко, което се случи. Още преди да ми стане партньор, а даже преди да стана агент.

Гласът му проскърца като чакъл под каруца:

— Ето за какво си мисля непрекъснато: представи си само, от всички хора, които могат да бъдат възвърнати към живот именно тази безполезна глупачка ще получи нов живот. Какво в нея е толкова особено?

— Сигурно има нещо такова — отвърнах. — Особено ако Джулиан Серрато я обича.

Ребека Кортингтън беше отново създадена, и то още по-прелестна от преди. Тя седеше в стаята за разпити с положени върху коленете си ръце и говореше:

— Аз умрях, после вие ме изкопиряхте. Защо?

— За да ни помогнете да открием Джулиан Серрато — поясних аз.

— Да го намерите ли? Но аз не зная къде се намира — разсмя се тя. — Освен това сега дори нямам понятие как изглежда. Той си има навика да си променя лицето, гласа и отпечатъците на пръстите. Известно ви е.

— Но вие го познавате. С маниерите му, привичките му, интонацията — възразих аз. — Той не е в състояние съвсем да се измени. А вие сте напълно способна да го разпознаете.

Ребека се облегна на облегалото на креслото и се взря в голямото огледало на стената.

— А къде е другият агент? Този, който стреля в мен?

Живо си представих как Бонер се е наежил зад огледалото.

— Това няма значение — отбелязах аз.

— Много е важно — парира ме тя и ме изглежда с негодуващ поглед. — Откъде накъде съм длъжна да ви помагам?

— Вторият ви живот ни струваше доста скъпо — спокойно я погледнах в право в очите ѝ. — Вие не сте в състояние да заплатите направените разходи, но ще опростим дълга ви, ако Джулиан Серрати се окаже зад решетките.

— Втори живот — хлъцна тя и прекара пръсти по гърдите си.

Последва дълго мълчание. След това тя отново проговори безстрастно и равномерно:

— Тази сутрин за първи път дойдох на себе си. Гърдите ми се оказаха големи и загорели. Без никакви бенки.

Тя ме закова с потресаващо красивите си очи.

В близките дни може да се окажете без големи и загорели гърди. Джулиан Серрато ще ви убие, за да мълчите.

— В никакъв случай — отново се разсмя Кортингтън — Вие сте се погрижили за това. Направили сте ме неговата мечта, неговата награда! Той няма да ме убие, но ще се опита да ме похити.

Аз склочих вежди.

— Вие не допускате на какво е способен — добави тя. А аз съм уверена в обратното.

Малко по-късно ние с Бонер седяхме в затъмнената стаичка за наблюдение, без да я изпускаме от очи.

— Тази работа не ми харесва — проръмжа Бонер. — Прекалено е умна. Сигурно знае нещо и го крие от нас.

— На кого е интересно какво знае? — пренебрегнах въпроса. — Или мисли че знае. Главното е да се съгласи да ни сътрудничи. Сега ще притиснем Серрато.

Ние бяхме натъпкали вътрешностите ѝ с наши прибори — за контрол, за следене, дори за убийство. В нея се намираше смъртта.

Разбира се, Джулиан Серрато ще го надуши. Но не ели все тая? Дреме ми, че ще го надуши. Ако се опре на собствените си знания, няма да се доближи и на хиляда мили до нашата нова Ребека Корингтън.

Но той не се опира на собствените си знания, а на собствения си усет.

Беше напълно възможно да я открадне от нас и да се окаже в капана, в безизходно положение. Той не е способен нито да я захвърли, нито да я унищожи, защото я обича. И няма да бъде в състояние да обезвреди милата ни идеална бомба с бавно действие. Нека колкото си иска да се забавлява с мисълта, че такова нещо е възможно.

Ние излетяхме за Атланта, където посетихме клиниката на изтъкнатия доктор Феликс Мартиндейл. Отведоха ни в личния му кабинет ни оставиха да чакаме. Бонер с пренебрежение разглеждаше дипломите в рамки, окачени по стените. Мартиндейл влезе по някое време и затвори вратата след себе си.

— С какво мога да бъда полезен? — осведоми се той.

— Нужен сте на правителството — заявих аз.

Бонер му показва снимката на Ребека Кортингтън.

— Напълно е възможно да доведат тази жена при вас — продължих. — В нея е имплантирана стандартна правителствена матрица от прибори. Ще ви помолят да ги премахнете.

— Но защо мен? — удиви се Мартиндейл.

— Не съществуват много лекари, годни да проведат такава операция. Вие сте един от тях — отвърна му Бонер.

— Освен това, вие имате определена репутация. Вече сте правили нещо от този род — поясних аз.

Мартиндейл бързо се опита да отрече очевидното, но не му дадоха възможност да се доизкаже.

— Слушайте, не е толкова важно — прекъсна го Бонер.

Аз изчаках, докато Мартиндейл се успокои.

— Освен стандартния набор, в нея се намира съвършено нова система. Да се открие е крайно сложно. Вие изобщо може и да не я забележите, но ако това стане, в никакъв случай не я премахвайте.

От гърлото на Мартиндейл се изстръгна хриплив шепот:

— Ще ме убият...

— Няма да го разберат — утеши го Бонер. — Само вие сте способен да забележите новите прибори, никой друг.

Мартиндейл решително тръсна глава и рече:

— Няма да рискувам.

— Нямайте друг избор — казах аз и се обърнах към вратата.

През нощта ми позвъниха. Шест агента бяха мъртви, Ребека Кортингтън бе похитена.

Дойдох на местопрестъплението на разсъмване. Командният център беше потънал в мрак. Компютърните монитори хвърляха синкави сияния върху насъбралите се фигури.

— Къде е тя? — попитах. Бонер отпи глътка кафе и тикна ръка в един от мониторите.

— Вече се намира във въздуха, на път към Чикаго. Частен самолет. Примерно на всеки час, тя се прехвърля в друг и курса се сменя, така че нямаме време да организираме атака.

Аз кимнах.

— А приборите?

— Все още работят, нито един не е излязъл от строя. Наистина, кой знае колко ще продължи това. Изглежда че ще имат намерението да й докарат доктора.

— Мартиндейл ли?

— Той е напуснал Атланта и си движи на запад.

Поех в дълбоко въздух в дробовете си и попитах:

— Серрато с нея ли е?

Бонер кимна към втория монитор. В лявата очна ябълка на Ребека бяхме поставили прибор за следене и сега виждахме каквото и тя виждаше.

Разкошен салон на частен самолет.

Мъж. Висок, силен мъж с тъмни, късо подстригани коси облечен в чудовищно скъп виолетов костюм. Дочухме как Ребека извика:

— Джулиан!

Мъжът наклони грациозно глава.

— Ето как изглежда сега Джулиан Серрато — отбелязах.

— Играе си с нас — промърмори Бонер. — Знае, че го наблюдаваме и още утре ще измени всичко: и лицето, и гласа си.

— Утре ли? — усъмних се аз. — Няма да успее. Ще го хванем още днес.

Ребека Кортингтън очевидно изнемогваше от тревога.

— Джулиан, това е капан. Всичко е нагласено и трябва веднага да изчезнеш. Остави всички, остави ме и мен.

Серрато се усмихна. Широко. Самодоволно.

— Успокой се, Ребека. За всичко съм се погрижил. Искаш ли цигара?

Той и предложи и тя взе една от кутията му. Джулиан издърпа нагоре ръкава си, две парчета кожа на лявата му китка се разтвориха и от процепе между тях възникна металическа ръка на шарнири. Стиснатата в нея запалка ловко се плъзна в пръстите на лявата му ръка.

— Огънче? — ухили се Серрато.

Аз се обърнах към Бонер и се спогледах с него.

Серрато запали цигарата на дамата и тя всмукна дълбоко от дима ѝ. Запалката изчезна в недрата на ръката, откъдето се появила. Той нежно стисна рамото на Ребека.

— Зная кой може да ти помогне. Ще те избави от гнусните нещица, с които са те натъпкали. И те нищо няма да могат да направят, ти ще бъдеш в пълна безопасност — обеща ѝ Серрато усмихнат и добави: — Ние ще бъдем в пълна безопасност. Заедно.

Отначало изчезна изображението, след това и звука. Мониторите потъмняваха един след друг, в зависимост от претърсването на тялото ѝ с хирургически инструменти, с които Мартиндейл бавно измъкваше нашите прибори. Вече бяха премахнати локаторните и терминационните, както и повечето от техните макети.

Ние притаихме дъх.

Той не докосна секретните ни импланти, а те бяха два. Локатор, за де се проследява придвижването ѝ и терминатор, на когото предстоеше задачата да убие Джулиан Серрато, ако се стигне до това.

И аз знаех, че ще стане.

Добре след хирургическата операция, Серрато още няколко часа сменяше самолетите. Накрая, напълно уверен, че се отървал от следенето, той заведе Ребека Кортингтън в Сиатъл. В хотел „Хилтън“, в надстройката над покрива му.

— Романтик — промърмори Бонер.

— В ръцете ни е — отвърнах му аз.

Отлетяхме за Сиатъл с бригада щурмоваци, след това обкръжихме хотела с агенти. Организирахме команден пункт в административното здание от другата страна на улицата. На покрива му разположихме снайперисти.

Щурмовата бригада бе разделена на четири групи: на първата предстоеше да атакува надстройката, на втората — да следи за вестибюла, а на останалите две — да блокират стълбите.

Погледнах часовника си, беше малко след един часа. Из командния пункт сновяха техници.

— Активирайте полето! — заповядах аз.

Ние разпространихме над хотела поле за смазване на психиката. В този момент всеки, който се намираше във вътрешността му, трябваше да се лиши от съзнание.

— Да тръгваме! — изкомандва Бонер по радиостанцията.

Ние наблюдавахме на мониторите как щурмоваците се втурнаха в зданието и се разпръснаха по вестибюла, щателно обхождайки разперените крайници на безчувствените обитатели на хотела.

Резервните групи заеха местата си на стълбите. Членовете на основната група се изкачиха на последния етаж и бавно започнаха да се прокрадват по дългия коридор към широките бели врати, пред които паднали в дълбоко безсъзнание лежаха телохранителите на Серрато.

— Отваряйте вратата! — почти прошепна Бонер.

И тогава прогърмяха изстрели, из въздуха полетяха парчета от тухли, мазилка, разкъсани мускули и плът, както и раздробените кости на нашите агенти. Не успяхме да мигнем, и те вече бяха мъртви.

Джулиан Серрато отвори с ритник вратата на надстройката и излетя в коридора, във всяка от ръцете му се намираше пистолет. Пистолетите се съединяваха и със ставните му телескопични металически ръце, които се бяха подали от раменете му. От гърдите му израсна прозрачна пластина, която защитаващо лицето му.

— Не е паднал в безсъзнание — предупреди Бонер. — Повтарям: полето за смазване на психиката не е могло да неутрализира Серрато. Всички агенти да слязат надолу!

Серрато спокойно огледа труповете и се върна обратно в надстройката. Един от пистолетите се прибра в рамото му, Серрато подхвана със свободната си ръка вцепенената Ребека Кортингтън, помъкна я по коридора и изчезна от монитора.

— Стълба, група „Б“ — извика Бонер. — Идва към вас.

Серрато отново се появи в полезрението. По-скоро литна. Стреля в гърлото на агента и отново изчезна в хола. Нашите хора се спуснаха след него. Той довърши един от тях в отвора на вратата, а втория зад

ъгъла. Сякайш разделяйки се на две части, той действаше с мълниеносна бързина. Куршумите разпорваха бетона. Безжизнените тела на агентите се смъкваха по стъпалата.

— Активизирайте терминатора! — наредих аз.

— Не! — запротестира Бонер. — Нужен ни е жив.

Техникът смутено прехвърляше погледа си от него на мен, без да знае на кого да се подчини. В този момент на стълбата се появи Серрато, в ръцете му се намираше безчувствената Ребека Кортингтън.

— Давай! — изкомандвах аз.

Техникът натисна някакви копчета.

От прелестните, полуотворени устни на Кортингтън изпълзяха металически щипки, които не им позволяваха да се затворят. От дълбините на гърлото се измъкна сонда, която се впи в рамото на Серрато и го порази с електрически токов удар.

Той извика пронизително. От болка. От неочакваност. От предателския удар. И отново закрещя, когато кожата му започна да се разтапя. Имплантите му се затресоха. Така се затресоха, че всички влязоха в едновременно действие — пистолети, ножове, шперцове. Те режеха остатъците от кожата му на дълги ивици и правеха дрехата му на парцали. Безполезните късчета метал стърчаха във всички направления, той вече приличаше на странен бодливец. И подобно на полусмачкан скорпион, се смъкна по стъпалата, по-далече от чуждите очи.

— Все още е жив! — ахна Бонер.

— Да тръгваме! — изревах аз, измъквайки пистолета си.

Ние се втурнахме към отсрещната страна на улицата. Групата, която се намираше във вестибюла предпазливо ни огледа.

— Чакайте тук! — наредих аз. — И гледайте да не избяга.

Те кимнаха мрачно.

Ние с Бонер бавно тръгнахме по прекалено дългия коридор, накрая се втурнахме към втората стълба, приготвили оръжията си за стрелба.

Нямаше никой.

Трябваше да се промъкваме през разхвърляните по пода тела. Вървахме по следите от кръвта на Серрато — ярко червена, още не успяла да потъмнее и да се съсире. Пътят ни си виеше след нас... стъпало след стъпало... стъпало след стъпало...

Намерихме го на шестия етаж. Беше се смъкнал до стената, подпрян на механичните си крайници. Кръвта му капеше от имплантите, стичаше се по мазилката и образуваше кръг около него, подобен на паяжина. Да той наистина беше паяк, който стоеше в средата на кървавата си мрежа.

Почти мъртъв паяк. Треперещата му ръка се опитваше да постави цигара в устата му. Накрая това му се удаде и тя увисна в ъгъла на устните му. Държейки го на прицел, ние с Бонер пристъпихме по-близо до него.

Серрато протегна ръка към нас и нещо сякаш се взриви в китката му. Бонер извика и отскочи.

Но се оказа само запалка. Серрато се разсмя весело и започна да пуши.

Бонер изруга.

Бандитът обърна към нас тъмния си поглед и глухо промърмори:
— Искам да ви кажа нещо.

Аз го наблюдавах през мерника на пистолета.

— Не съм Джулиан Серрато — заяви той.

Някъде отгоре се разнесоха спънати стъпки. Повдигнах оръжието. Държейки се за стената, Ребека Кортингтън слизаше към нас по стълбата.

— Добре дошли, госпожице Карингтън! — извиках аз. — Всичко свърши!

Мъжът пое дълбоко от цигарата и я хвърли.

— Как да го разбирам, че „не е той“ — проръмжа Бонер и ме изгледа.

— Аз съм негов двойник — заяви полуживият човек.

Мъжът се закашля и кървавите пръски полетяха към реверите на виолетовото му сако.

— Подмяна. Серрато не обича да рискува.

Очите на двойника още един път обходиха мрежата от смъртоносни импланти, които безпомощно бяха увиснали над откъснатите парчета на скъпата тъкан.

— Аз съм човек на действието, не генератор на идеи. Не съм вдъхновител.

Ребека Кортингтън доуца до нас, застана встрани от мен и безсилно се подпря на рамото ми.

— Аз не съм вдъхновител — повтори мъжа, — но съм способен да разпозна капана. Зная какво става: той иска да ме застреляте. И да сметнете, че с него е свършено.

Бонер изглежда с подозрение непознатия.

— Моля ви, защитете ме...

Гласът на двойника отслабваше с всеки изминал момент.

— Мога да ви помогна, много да ви разкажа... — продължи той.

Ребека Корингтън се опита да улови погледа ми и това ѝ се удаде. Тя многозначително погледна към Бонер, след това към моя пистолет.

— Ако ти не си Серрато, тогава къде е самият той? — проговори бавно партньорът ми.

— Не зная — отвърна двойникът.

Бонер му се озъби свирепо.

И тогава Корингтън завладя пистолета ми, после с две бързи стъпки се оказа до Бонер и притисна дулото към слепоочието му. Той едва успя да я погледне.

— Сега сме квит — каза тя преди да натисне спусъка.

Куршумът се заби в слепоочието му. Облят в кръв, Бонер падна и тялото му се търкулна на пода.

Изведнъж в корема на двойника нещо глухо затрака.

— Говняна работа! — просъска той.

Измъкнах пистолета от ръцете на Ребека и я помъкнах надолу по стълбата. Едва успяхме да се доберем до вестибюла, когато двойникът се взриви.

Единственото, което оставаше, бе да доложи на директора.

— В мозъка на Серрато вероятно е бил вграден нещо от рода на компенсаторен регулатор на полето за смазване на психиката. Освен това, той е бил програмиран да се взриви при задържане или унищожение.

Директорът кимна мрачно.

— Печално е, че така се случи с Бонер, жал ми е за него — продума той и след като поразмисли, попита: — А как ви се удаде да се спасите?

— Тъкмо извеждах госпожица Карингтън надолу, тя не понася вида на кръвта. Ако се бях задържал още една минута, взривът сигурно щеше да ме ликвидира.

— Да — начумери се директорът. — Вероятно. Много е обидно, че сега не можем да разпитаме Серрато и да разкрием всичките му престъпления. И да разберем какво още е подготвял.

— Някои неща е по-добре да не излизат наяве — отбелязах аз.

След това нашите хирурзи извадиха последните прибори от тялото на Ребека Кортингтън. Аз я посетих в болничната стая.

— Моля да ме извините за понесените по наша вина изпитания... и позволете да ви благодаря за добрата служба. Правителството ще ви опрости дълга. Разрешете да ви изпратя до летището.

Тя дълго ме изучава преди да кимне.

— Съгласна съм.

Около десет минути пътувахме в пълно мълчание. След това тя се обърна към мен:

— Благодаря за пистолета. Беше важно за мен.

— Естествено.

Отново настъпи мълчание.

— Но ти ужасно рискува, ставайки един от тях — укорително отбеляза тя.

— Имах план — възразих меко аз. — Така или иначе, това беше единственият способ. Единственият способ да те върна при себе си.

Положих глава на раменете ѝ и въздъхнах:

— Така си ми нужна, Ребека! Нуждая се от силата ти, от твоите идеи! За нищо не съм способен без теб. Без теб аз съм нищо.

Тя се усмихна.

— От колко дълго си знаела? — попитах аз.

— От самото начало.

Тя ме поглади по ръката.

— Бих те разпознала в което и да е време и в какъвто и да е облик — убеди ме тя и едва чуто добави: — Джулиан.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.